

ВЪ ТРАМВАЯ

Бѣше студена и кишава вечерь. Трамвайната кола, която отиваше за единъ отъ най-крайнитѣ квартали на София, бѣ препълнена съ пѣтници. А по странитѣ на тая линия се трупаха да се качатъ и други.

— Препълнено е, господа, чакайте следната кола, — предупреждаваше кондукторътъ при всѣка спирка.

— Болно ми е детето. Водихъ го при лѣкаръ. Премръзна тука отъ чакане. — обади се при една отъ спиркитѣ млада, стройна госпожа.

— Пуснете я да се качи! — чуха се гласове.

— Добре, нека дойде! — каза съ мекъ тонъ кондукторътъ.

— Сторете пѣтъ, господа! — продължи той.

Госпожата едва се проврѣ и влѣзе въ трамвая, като подигаше предъ себе си добре облѣчено и увито около врата съ шалъ бледо и изпито момченце.

Заедно съ нея се промъкна и едно окжсано съ смачкана шапка и продрани обуща хлапе. Щомъ се качи на трамвая, то сложи на пода напълнено човалче съ каменни вжглища. Измъкна изъ джоба си единъ кжсъ хлѣбъ и сладко заяде, като тропаше съ краката си да се постопли. Нѣкои отъ околнитѣ пѣтници го гледаха съ съжаление. Други съ задоволство наблюдаваха, какъ отхапва сухия хлѣбъ и сладко яде.

Майката на болното момче пошепна на една отъ пѣтничкитѣ:

— Вижъ го, какво е окжсано! Краката му сж окиснали въ вода, а то здраво като кремъкъ. Азъ треперя надъ моето, обличамъ го, на сила го карамъ да яде, а то заприличало на смъртникъ!

— Билети, господа! — прекжсна разговора имъ кондукторътъ, който съ мжка се провираше между пѣтницитѣ.

